

DE CÎND DATEAZĂ PRIMA GRAMATICĂ A LIMBII ROMÂNE ?

DE

DOINA COBET

Pentru studiul gramaticii românești în perspectivă istorică, pentru investigarea modalității de interpretare a morfologiei și sintaxei limbii române, o problemă deosebit de importantă este determinarea primei gramatici a limbii noastre. Avînd modelul limbilor clasice, cărțurarii din perioada începuturilor culturii românești devin conștienți de necesitatea gramaticii limbii materne, nu numai ca disciplină didactică, dar și — evident, într-o măsură mult mai redusă — ca știință a limbii. Revelator în acest sens este următorul pasaj din *Înainte cuvîntare către bine cinstitorii și iubitorii de înțelepciune cititor a Gramaticii românești* a lui Dimitrie Eustatievici Brașoveanu: „Adevărat cu înțelepciune luund aminte meștesugul acesta mult folos va cîstiga mîntea la adăpîndu-te întru acestea. Întîi, vei cunoaște osebirea fieștecării ziceri. A dooa, vei cunoaște desfătăciunea limbii românești cită este și ce felu este. A treia, vei pricepe cu ce este dialectul rumănesc mai îndestulat sau mai neîndestulat decît alte dialecturi. A patra, vei avea cheia priceperii în scripțurile cele bisericesti și întru cele dînafară. A cincea, vei avea unealtă mijlocitoare întru tîlmăcirea altor dialecturi și întru despărțirea fieștecării cuvîntări rumănești sau streine”¹.

În legătură cu prima gramatică a limbii române și cu data alcătuirii ei, părerile sînt împărțite și, în consecință, începuturile preocupărilor teoretice privind gramatica limbii noastre sînt plasate în epoci diferite: a doua jumătate a secolului al XVII-lea sau a doua jumătate a secolului al XVIII-lea.

Prima opinie aparține lui Diomid Strungaru², care, urmărind influența gramaticii slavone a lui Melelie Smotrițki asupra celor dintîi încercări de gramatică românească, susține, fără a aduce însă dovezi concludente, că prima gramatică a limbii române este *Tîlcuirea sau arătarea gramaticii slovenești* a grămăticului Staicu din Tirgoviște (cca 1660), aflată în ms. 312 de la Biblioteca Academiei R. S. Romănia, f. 217^v—254^v. Potrivit opiniei lui Diomid Strungaru, grămăticul Staicu, „procedînd la «tîlcuirea» gramaticii slave a lui Smotrițki, [...] s-a străduit să aplice procedee proprii în redactarea textului gramatical, prezentîndu-l fără paradigme, fără unele particularități specifice gramaticii slave [s.n.], renunțînd adesea la cele mai multe exemple care nu-și găseau locul potrivit în traducerea românească, introducînd altele cîl mai firești pentru gramatica limbii sale materne [s.n.]”³. Menținîndu-și acest punct de vedere și în teza sa de doctorat, *Staicu Grămăticul. Contribuții la istoria scrisului românesc din secolul al XVII-lea*⁴, Diomid Strungaru conchide: „Gramatica «pe romănie» scrisă de Staicu rămîne, fără îndoială [s.n.], prima încercare de gramatică românească, atît prin unele exemple caracte-

¹ Dimitrie Eustatievici Brașoveanu, *Gramatica românească. 1757. Prima gramatică a limbii române*, ediție, studiu introductiv și glosar de N. A. Ursu, București, 1969, p. 7.

² Vezi Diomid Strungaru, *Gramatica lui Smotrițki și prima gramatică românească*, în „Romunoslavica”, IV, 1969, p. 289—307.

³ *Ibidem*, p. 298.

⁴ Vezi rezumatul tezei de doctorat, București, 1973.

ristice gramaticii limbii române, cît și prin cei peste 130 de termeni gramaticali românești, formulați pentru prima dată în literatura noastră de specialitate⁵. Afirmările lui Diomid Strungaru au fost acceptate, fără rezervă, de Victor Papacostea⁶, de Ion Gheție⁷ și, parțial, de Algeria Simota⁸.

Cea de a doua părere aparține lui N. A. Ursu, care, studiind gramatica lui Dimitrie Eustatievici Brașoveanul și constatînd, pe baza raportării acesteia la modele, preocuparea lui Eustatievici „de a ogîndi în lucrare, cît mai judicios, structura morfologică și sintactică a limbii române, de a semnală eventualele excepții de la regulile stabilite”⁹, plasează începuturile gramaticii românești un veac mai tîrziu, în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, mai precis în 1757, cînd Eustatievici își termină gramatica sa. Reluînd problema în *Studiul introductiv* la ediția *Gramaticii românești* a lui Dimitrie Eustatievici Brașoveanul, N. A. Ursu ajunge la concluzia că, din moment ce Staiacu „nu și-a propus să alcătuiască o gramatică a limbii române, chiar dacă ilustrează cu exemple românești definițiile și regulile traduse, meritul de a fi autor al celei dintîi gramaticii românești îi revine în întregime lui Dimitrie Eustatievici Brașoveanul”¹⁰. În ceea ce îl privește pe Staiacu, el a tradus „definițiile părților de vorbire și unele reguli privitoare la morfologia lor”¹¹ din gramatica lui Smotrițki, pentru a înlesni elevilor de la școala de limbă și cultură slavonă din Tîrgoviște, înființată în timpul domniei lui Matei Basarab¹², înțelegerea gramaticii slavone.

În ultimul timp, pe baza unor particularități de limbă și a unor afirmații din prefața la *Tîlcuirea sau arătarea gramaticii slovenesti* aflată în ms. 312 de la B.A.R., raportate la particularitățile lingvistice ale *Îndreptării legii* (București, 1652) și la unele afirmații din prefața lui Daniil Andrean Panoneanul la această carte, N. A. Ursu a ajuns la concluzia că „fragmentul de gramatică respectiv a fost tradus în românește nu de grămăticul Staiacu, ci de Daniil Panoneanul [s.n.], pe cînd acesta era dascăl la școala din Tîrgoviște, pentru o mai ușoară înțelegere de către elevii săi a noțiunilor gramaticale”¹³. Întrucît în ms. 312 textul acestei *Tîlcuiri* a fost copiat de grămăticul Staiacu, este posibil, conchide N. A. Ursu, ca Staiacu „să fi fost elevul lui Daniil, iar în ms. 312 să fi copiat fragmente din cursul de gramatică al acestuia”¹⁴.

În cele ce urmează ne propunem să cercetăm dacă *Tîlcuirea sau arătarea gramaticii slovenesti* din ms. 312 este o gramatică a limbii române, cum susține Diomid Strungaru, sau, cum însuși titlul o numește, o traducere, mai exact o „tîlcuire”, o explicație a gramaticii slavone a lui Meletie Smotrițki, ediția din 1619, apărută la Eve.

⁵ *Ibidem*, p. 27.

⁶ Victor Papacostea, *O școală de limbă și cultură slavonă la Tîrgoviște în timpul domniei lui Matei Basarab*, în „Romanoslavica”, V, Istorie, 1962, p. 192: „D. Strungaru, care [...] a consacrat un studiu special gramaticii române din Codicele Sturza, o califică, cu bună dreptate [s.n.] „ceea mai veche încercare de gramatică românească aflată pînă în momentul de față”.

⁷ Ion Gheție, *Preocupări lingvistice în cultura românească veche*, în vol. *Istoria științelor în România. Lingvistică*, București, 1975, p. 16: „Începutul [gramaticii în românește] îl face grămăticul Staiacu, muntean de origine, la sfîrșitul secolului al XVII-lea, compunînd o gramatică rudimentară [s.n.], inspirată de tratatul slavon al lui Smotrițki”.

⁸ Vezi articolul *Staiacu Grămăticul*, în *Dicționarul literaturii române de la origini pînă la 1900*, București, 1979, din care extragem următorul pasaj: „[Staiacu] alcătuieste, plecînd de la gramatica lui Smotrițki, *Tîlcuirea sau arătarea gramaticii slovenesti*, cu text bilingv, slavo-român, menit să faciliteze înțelegerea gramaticii slavone. Părăsînd exemplele originale slavo-române [s.n.] în ilustrarea normelor gramaticale, el introduce altele, adecvate limbii române [s.n.]”.

⁹ Vezi N. A. Ursu, *Modelul latin al gramaticii lui Dimitrie Eustatievici Brașoveanul*, în LR, XVI, 1967, nr. 5, p. 424.

¹⁰ Dimitrie Eustatievici Brașoveanul, *Gramatica românească. 1757. Prima gramatică a limbii române*, București, 1969, p. V.

¹¹ *Ibidem*.

¹² Vezi Victor Papacostea, *art. cit.*, p. 183–194.

¹³ Vezi N. A. Ursu, *Un cărturar puțin cunoscut de la mijlocul secolului al XVII-lea: Daniil Andrean Panoneanul*, în „Cronica”, XVI, 1981, nr. 43, din 23 octombrie, p. 8. Tot aici N. A. Ursu îi atribuie lui Daniil Panoneanul traducerea *Vechiului Testament*, din slavonă și latină, aflată în ms. 4389 de la B.A.R., a *Învățăturilor lui Neogoe Basarab către fiul său Teodosie*, a *Vieții patriarhului Nifon*, a romanului popular *Varlaam și Ioasaf*, a *Învățăturilor preste toate zilele* (Cîmpulung, 1642), a cărții intitulată *Mistrio sau sacrament* (Tîrgoviște, 1651) și a celei intitulată *Engheniasmos, sau Obnovenie, sau Tirnosanie* (Tîrgoviște, 1652).

¹⁴ *Ibidem*.

Deoarece cuprinsul acestei „îluciri“ a gramaticii slavone este aproape necunoscut, vom face, mai întâi, câteva observații în această privință¹⁵.

După o scurtă prefață, în care autorul își motivează „îlucirea“, urmează textul în română și în slavonă al gramaticii¹⁶, care cuprinde numai partea referitoare la morfologie (*De etimologie*), rămasă neterminată¹⁷. Dintre părțile de vorbire sint traduse numai capitolele privind numele, f. 220^v–241^r (în care sint tratate substantivul, adjectivul și numeralul), *pronumele*, f. 240^v–244^r și, parțial, *verbul*, f. 244^v–254^r.

Pentru elucidarea problemei puse în discuție, am comparat, pe de o parte, textul redactat în română din ms. 312 cu textul corespunzător din gramaticile românești ulterioare ale lui Dimitrie Eustatievici Brașoveanul (1757) și Macarie (1772), deoarece acești autori au folosit ca model și gramatica slavonă a lui Smotrițki, iar, pe de altă parte, am comparat textul în limba slavonă din ms. 312 cu cel din ediția de la 1619 a gramaticii lui Smotrițki, folosind ultima rediție a acesteia¹⁸.

În primul caz am constatat, într-adevăr, prezența unor similitudini în unele definiții, clasificări, exemple, dar mai ales ale termenilor gramaticali, elemente pe care Diomid Strungaru le consideră hotărâtoare pentru concluziile sale. Desigur, aceste asemănări își găsesc explicația în folosirea aceluiași izvor. În ceea ce privește terminologia, calchiera aceluiași termenii slavoni, care la rîndul lor erau calchiați după termenii corespunzători din greacă sau latină, nu putea să difere prea mult la cîrturarii din aceeași epocă, de început, a culturii românești. Astfel de elemente nu pot fi însă edificatoare, pentru că, datorită structurii specifice a gramaticii, se întîlnesc frecvent nu numai în primele gramatici românești, dar și în unele din secolele următoare.

Dacă Dimitrie Eustatievici Brașoveanul și Macarie ordonează în tiparele oferite de modelele materialului limbii române cu intenția de a prezenta structura gramaticală a acesteia, autorul *Îlucirii* din ms. 312 realizează în redacția românească a manuscrisului *prima traducere a unei gramatici slavone în limba română*. De aceea, ea trăsătură generală a acestui text, se remarcă neconcordanța dintre definiții și clasificări care sînt ale limbii slavone și exemplele date care, în majoritatea cazurilor, nu le ilustrează, deoarece reprezintă traducerea celor din redacția slavonă a gramaticii. Pentru confirmarea celor spuse mai sus, vom face doar câteva exemplificări.

1. În textul românesc din ms. 312, în categoria numărului este inclus *ductul* (*de doi*, definit: „numărul de doi înseamnă două lucruri arătător“, f. 235^v), alt la substantiv (f. 235^v), cit și la pronume (f. 243^r) și verb (f. 249^v). Întrucît în română nu există forme de dual autorul folosește pentru exprimarea noțiunii, la substantiv și pronume, numeralul *doi*, care, și în textele slavone, însoțesc formele nominale și pronominale de dual (de ex., *acei doi părinți*, f. 235^v—în opoziție cu *acel părinte*, *acei mulți părinți*—sl. *ТѢА ВѢДѢ*, f. 234^v—în opoziție cu *ТОЙ ВѢДѢ*, *ТѢН ВѢДѢ*; vezi și *Ilr. sl.*, p. 29; *noi doi*, f. 234^v—în opoziție cu *eu și noi*—sl.

¹⁵ Vezi și B. P. Hasdeu, *Cuvente den bătrîni*, I, București, 1878, p. 262; Gr. Crețu, *Mădărie Cozianul. Lexicon slavo-românesc și îlucirea numelor, din 1649. Partea I. Studiul. Introducere*, București, 1900, p. 29.

¹⁶ O copie a acestui text, tot bilingvă, a fost realizată de logofătul Mihai, în anul 1673. Ea se află în ms. 3173 (f. 370–404), la sfîrșitul unui lexicon slavo-român (vezi și Gr. Crețu, *op. cit.*, p. 38–46; Diomid Strungaru, *Începuturile lexicografiei române*, în „Romanoslavica“, XIII, 1966, p. 152; Gh. Mihăilă, *Contribuții la istoria culturii și literaturii române vechi*, București, 1972, p. 313–314; N.A. Ursu, *Paternitatea unor traduceri atribuite grămăticului Staicu de la Tîrgoviște*, în LR, XXX, 1981, nr. 5, p. 520). În general, logofătul Mihai reproduce fidel gramatica din ms. 312, rareori intervine în text, folosind alte calchii pentru termenii slavoni (vezi, de exemplu, f. 375, 376, 381 din acest manuscris, comparativ cu f. 233^v, 234^v, 237^v din ms. 312).

¹⁷ În articolul citat din *Dictionarul literaturii române de la origini pînă la 1900*, Algeria Simota afirmă că „gramatica propriu-zisă cuprinde patru părți [s.n.]: ortografia, etimologia (morfologia), sintaxa și prozodia“; de fapt este vorba de cele 4 părți ale întregii gramatici a lui Smotrițki, pe care autorul le prezintă chiar la începutul lucrării: „Gramatica pentru plîmirea învățării, care den dreptarea ei a grăi și a scrie are 4 părți; ortografia, etimologia, sintaxis și prosodia“ (f. 220^v).

¹⁸ *Hrammatiki slavenskija pravilnoe syntagma. Sevje 1619. Kirchen-slawische Grammatik (Erstausgabe)*, Herausgegeben und eingeleitet von Olexa Horbatsch, Frankfurt am Main, 1974 (în continuare: *Ilr. sl.*).

Am făcut doar slavonă

на, f. 242^v — în opoziție cu **дѣтъ**, **мѣтъ**; vezi și *Hr. sl.*, p. 95); la verb, negăsind o traducere corespondentă în română, autorul traduce forma de dual **читаемъ** (f. 248^v — în opoziție cu **читаютъ**, **читаемъ**; vezi și *Hr. sl.*, p. 116) *vg celi* (f. 249^v — în opoziție cu *celesc, celim*).

2. Spre deosebire de celelalte gramatici românești, în acest manuscris categoria cazului are șapte opoziții (vezi și *Hr. sl.*, p. 29), dintre care două, *instrumentalul* (*făcător*, f. 236^v, 244^v) și *localivul* (*spuiilor*, f. 236^v, *spuilor*, f. 244^v) sînt specifice numai limbii slavone. În română, semnificațiile acestor două cazuri sînt proprii acuzativului și sînt înregistrate ca atare de ceilalți autori de gramatică.

3. În *Tălcuirea* din ms. 312 stabilirea declinărilor se face în funcție de desinențe (și gen), care sînt, în *exclusivitate*, ale substantivelor limbii slavone. Întrucît situația este generală pentru toate cele cinci declinări (vezi și *Hr. sl.*, p. 30), ne vom opri doar la cîteva exemple. Astfel, declinarea I cuprinde substantivele cu desinențele **а**, **ѡ** și **и** la nominativ (f. 238^v; vezi și *Hr. sl.*, p. 30); cele în **а** sînt numele „a tot neamul” (=sl. **всѣкъи**) cu desinențele **ы** sau **и** la genitiv (de ex., *linărar, aceluși linărar*, f. 238^v=sl. **лѣношѡ, тогѡ лѣношы**, f. 237^v); celelalte în **ѡ** și **и** sînt de genul „*mueresc*” (=sl. **женскѣи**). Substantivele de declinarea a II-a au patru desinențe la nominativ: **ѡ**, **ѡ**, **ѡ** și **ѣ** (f. 238^v; vezi și *Hr. sl.*, p. 41). Cele în **ѡ** sînt de genul „*bărbălesc*” (=sl. **мужескѣи**), „*mueresc*” (=sl. **женскѣи**), „*denpreună*” (=sl. **общѣи**) și „*de toate*” (=sl. **всѣкъи**) și au la genitiv desinența **а**; celelalte, în **ѡ**, **ѡ** și **ѣ**, sînt ale „*neamului de mijloc*” (=sl. **среднѣи**) și au genitivul în **а** sau **ѣ** (de ex., *acel ceriu, aceluși ceriu*, f. 238^v=sl. **тоѡ серце, тогѡ серцеа**, f. 237^v; *acea vreme, acei vremi*, f. 239^v=sl. **времѡ, тогѡ време**, f. 238^v). Pentru această declinare autorul înregistrează și o excepție. Este vorba de acele substantive care la genitiv primesc desinența **ѡ** (de ex., *împărat, aceluși împărat*, f. 239^v=sl. **царѡ, тогѡ царѡ**, f. 238^v; *mare, acei mări*, f. 239^v=sl. **море, тогѡ морѡ**, f. 238^v). În declinarea a III-a sînt incluse substantivele de genul „*mueresc*”, cu desinența **ѡ** la nominativ, care la genitiv primesc **и** sau **ѣ** (de ex., *bun dar*, f. 239^v=sl. **благодатѡ**, f. 238^v; *bunătate*, f. 239^v=sl. **добродѡтелѡ**, f. 238^v; *trup*, f. 239^v=sl. **плотѡ**, f. 238^v; *maică*, f. 240^v=sl. **матерѡ**, f. 239^v; *dragoste*, f. 240^v=sl. **любовѡ**, f. 238^v și altele).

4. Pentru pronume sînt indicate cele 8 categorii gramaticale din slavonă: *chipul* (=sl. **вндѡ**), *însemnarea* (=sl. **качестѡ**), *neamul* (=sl. **родѡ**), *numărul* (=sl. **число**), *semnarea* (=sl. **начертанѣ**), *fața* (=sl. **лицѣ**), *căderea* (=sl. **падѡжѡ**) și *plecarea* (=sl. **склоненѣ**), f. 240^v—244^v (vezi și *Hr. sl.*, p. 94).

5. La verb situația este identică. Urmînd textul slavon, autorul indică 9 categorii gramaticale: *zălogul* (=sl. **зѡлогѡ**), *însemnarea* (=sl. **начертанѣ**), *chipul* (=sl. **вндѡ**), *numărul* (=sl. **число**), *fața* (=sl. **лицѣ**), *plecarea* (=sl. **наклоненѣ**), *vremea* (=sl. **времѡ**), *neamul* (=sl. **родѡ**) și *înjugarea* (=sl. **спрѡженѣ**), f. 246^v, 247^v (vezi și *Hr. sl.*, p. 115). La *zălog*, termen pe care nu îl poate traduce, înregistrează cele 5 opoziții din slavonă: *lucrător* (=sl. **дѡживителнѣи**), *chinuitor* (=sl. **страдѡтелнѣи**), *de mijloc* (=sl. **среднѣи**), *depărtător* (=sl. **штолжителнѣи**), *denpreună* (=sl. **общѣи**), f. 246^v, 247^v (vezi și *Hr. sl.*, p. 115).

Textul românesc din ms. 312 păstrează și în acest capitol particularitățile slavone ale noțiunilor discutate, constatîndu-se aceeași neconcordanță între definiție sau regulă și exemple. Astfel, verbul la diateza pasivă are următoarea definiție: „chinuitor[grai]aste care chinuire însemnează și cînd se va pune **сѡ**”, f. 246^v (de ex., *să cîntesc*, f. 246^v=sl. **почнтаюса**, f. 247^v).

6. Gruparea verbelor în cele două conjugări se face pe baza terminațiilor verbale slavone de la persoana a II-a indicativ, prezent, singular. Verbele de conjugarea I au la persoana a II-a terminația **-ѣши** (de ex., *scriu, scrii*, f. 253^v=sl. **пишѡ, пишѣши**, f. 252^v), iar cele de conjugarea a II-a au terminația **-ши** la persoana a II-a (de ex., *stau, stai*, f. 253^v=sl. **стою, стоиши**, f. 252^v; *goneșc, gonești*, f. 253^v=sl. **гоню, гониши**, f. 252^v).

În al doilea caz, comparînd redacția slavonă a manuscrisului 312 cu gramatica lui Meletie Smotrițki, am constatat, pe de o parte, simplificarea textului, în sensul că autorul se rezumă, de obicei, la prezentarea definițiilor, a categoriilor gramaticale, a unor reguli (rar, a unor excepții) și la ilustrarea acestora cu un număr mult mai redus de exemple (pe care

le ia, de regulă, din gramatica lui Meletie Smotrički), renunțând la paradigme și la numeroasele excepții din această gramatică (vezi, de ex., capitolele despre declinarea substantivelor, în ms. 312, f. 238^r—f. 241^r, în *Hr.sl.*, p. 30—93, sau a pronomelui, în ms. 312, f. 244^r, trei rânduri, în *Hr.sl.*, p. 96—113), iar, pe de altă parte, redarea acesteia într-o traducere liberă (care nu este, însă, generalizată; vezi, de ex., capitolul despre pronume, f. 240^v ș.u., aproape identic cu cel din *Hr.sl.*, p. 94—95), explicarea, uneori, mai detaliată a unor noțiuni (vezi, de ex., cazurile substantivului f. 237^r, sau timpurile verbului, f. 251^r și altele) și folosirea unor exemple noi, care nu sînt „mai firești pentru gramatica limbii sale materne”, cum afirmă Diomid Strungaru, deoarece ilustrează tot situația din slavonă (vezi capitolul despre *zătog*, f. 246^v, comparativ cu cel din *Hr.sl.*, p. 115; capitolul despre cazurile substantivului, f. 237^r, comparativ cu cel din *Hr.sl.*, p. 29; sau capitolul despre genuri, f. 227^r ș.u., comparativ cu cel din *Hr.sl.*, p. 24).

Considerăm că exemplele citate mai sus sînt probe suficiente pentru a conchide că *Tilcutrea sau arătarea gramaticii slovenești* din ms. 312 de la Biblioteca Academiei R. S. România este *prima gramatică bilingvă a unei limbi străine* (slavona) alcătuită în cultura noastră, care pentru istoria gramaticii românești interesează numai sub aspect terminologic. Încercînd să explice, într-o formă simplificată, un fragment din gramatica slavonă a lui Meletie Smotrički, care se predă în școală, autorul acestei „tilcui” a realizat *prima mărturie a începutului constituirii terminologiei gramaticale în limba română*.

Astfel, pînă la descoperirea unei eventuale încercări anterioare de alcătuire a unei gramatici românești, prima gramatică a limbii române trebuie considerată, așa cum s-a afirmat, *Gramatica rumânească* a lui Dimitrie Eustatievici Brașoveanu, din anul 1757.